

τιά, στο χάρμα που θα με σκεπάζει μία μέρα!... ΜΑΡΚΟΣ.—Σώπα... Σώπα... Μή μου λές πως θα σε σκεπάζει το χάρμα μία μέρα...

ZINA.—Δεν θές να πεθάνω, Μάρκο; Μ' αγαπάς λοιπόν; ΜΑΡΚΟΣ.—Είσαι πολύ όμορφη και δεν μπορώ να σ' αγαπήσω. ZINA.—'Η όμορφιά μου λοιπόν σ' εμποδίζει να μ' αγαπήσεις; Κι' όμως, όλοι οι άλλοι δεν μ' αγαπούν παρά μονάχα γι' αυτήν.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Εγώ τη φοβάμαι την όμορφιά σου, Zina. 'Ο πατέρας μου κι' ο πατέρας του πατέρα μου, μου λέγανε: «Νά φοβάσαι την όμορφη γυναίκα, σαν τη φωτιά και σαν τη θάλασσα...».

ZINA.—Μά γιατί, γιατί σου τ' λέγανε αυτά; ΜΑΡΚΟΣ.—'Ο παππούς μου ήταν ένας γέρος σοφός ποιγγάνος, που είχε ιδεί πολλά και ήξερε πολλά. Κι' ο πατέρας μου... Δεν έχεις άκουσει λοιπόν την ιστορία του; 'Η μητέρα μου ήταν όμορφη, πολύ όμορφη, και την αγαπούσε τρελλά ο πατέρας μου. Ήταν όμορφη σαν έσένα, ήταν μά από τις όμορφότερες ποιγγάνες του κόσμου. Μά ήταν τόσο ελαφρόμυαλη, όσο κι' όμορφη. Την πλάνευαν τ' λόγια τ'α γαμάτα θυμασμάτα που άκουγε κάθε τόσο στο διάβα της, την πλάνευαν ή γλυκερές ματιές που της έφριζαν όλοι. Και δεν της έφτανε μόνο του πατέρα μου ή αγάτη. Πετούσε σαν την πεταλούδα από λουλούδι σε λουλούδι, από άγκυλιά σ' άγκυλιά, ως που ο πατέρας μου τη βρήκε μία νύχτα στην άγκυλιά ενός ξένου και τους σκότωσε και τους δυό. 'Ακουσες; Τους σκότωσε και τους δυό!...

ZINA.—Τους σκότωσε και τους δυό; ΜΑΡΚΟΣ.—Ναί. Κι' από τότε ο πατέρας μου είχε στη φυλακή. Κι' εγώ μεγάλωσα μόνος και πάντα άντηχούν στ' αυτά μου τ' λόγια του πατέρα μου: «'Ημια πιστευτείς σ' όμορφη γυναίκα!...

ZINA.—'Αχ, Μάρκο!... Τώρα σ' αγαπώ πιο πολύ. Γιατί δεν με πιστεύεις; Θά σου είμαι πιστή εγώ, Μάρκο, σου τ' όρκίζομαι. ΜΑΡΚΟΣ.—Κι' ή μητέρα μου τ' όρκιζόταν στον πατέρα μου.

ZINA.—Μάρκο, πάρε με γυναίκα σου. Θά σ' αγαπώ πολύ. Θά σου δώσω όλη την αγάτη, όλη την ευτυχία που στερήθηκες τόσο καιρό. Δεν θα γυρίσω να ιδώ άλλον άνδρα.

ΜΑΡΚΟΣ.— Τά ίδια έλεγε κι' ή μητέρα μου στον πατέρα μου. ZINA.—'Αν δεν ήθιμον τόσο όμορφη, θα μ' αγαπούσες; ΜΑΡΚΟΣ. (άναστενάζοντας). — Δεν ξέρω... Μπορεί και τώρα να σ' αγαπώ. Μά φοβάμαι... Τη φοβάται, σου είπα, την όμορφιά σου. Και πιστή αν μου είσαι, εγώ δεν θα είμαι ήσυχος. Θ' άνησυχώ, θα έρλεινό... Θά σε κάνω δυστυχισμένη.

ZINA.—Δεν θα παντρευή; λοιπόν ποτέ; ΜΑΡΚΟΣ.— Δεν ξέρω... Δεν ξέρω, Μ' αν θα παντρευτώ κάποτε, θα πάρω μία γυναίκα πολύ λίγο όμορφη, Σχεδόν άσχημη.

ZINA.—'Ε, λοιπόν, έρλεινό την άσχημη γυναίκα που θα πάρης. Ναί, τη έρλεινό, γιατί, γιατί να γεννηθώ τόσο όμορφη. Θεέ μου;... ΜΑΡΚΟΣ.—Δεν μπορούμε, άλλοίμοινο, να παντρευτούμε, γιατί θα σε έρλεινό, θα σε έρλεινό πάντα, κι' αν ακόμα μου είσαι πιστή. Θά έρλεινό και τον ήλιο που θα σε φωτίζει και τ' φεγγάρι και τ' άστρα που θα σε κυττάζουν. Είσαι πολύ όμορφη, Zina, γιά μένα!...

ZINA.—Κι' όμως εγώ δεν αγαπώ, παρά έσένα... μόνον έσένα. ΜΑΡΚΟΣ.—'Εγώ είμαι ένας φτωχός γυρτός, Zina. Δεν θά μπορού να στολίξω την όμορφιά σου με τ'α στολίδια που τ'α αξίζουν. Τά μαλλιά σου, τ'α μαύρα σαν τής νύχτας τ'α φτερά, είναι άξια να στολιστούν με διαμάντια σαν άστέρια... ZINA.—Τά φτιά σου θα είναι τ'α μυστικά τους στολίδια. ΜΑΡΚΟΣ.—Είσαι πολύ όμορφη, Zina. Είσαι πολύ όμορφη... ZINA.—Είμαι πολύ όμορφη... Είμαι πολύ όμορφη... Τ' άκούω από τ'α χείλη σου και πονώ αντί να χαίρομαι. Καταραμένη όμορφιά!.. (Πηγαινέι κοντά στον Μάρκο). Τί όμορφο που είναι αυτό τ'ο μαχαίρι που έχεις στη ζώνη σου, Μάρκο!

ΜΑΡΚΟΣ.—Είχε ένα δαιμονικό μαχαίρι, που μετ'ό χάρισε ο παππούς μου. Του τ'ό έχει δώσει δώρο ο βασιλιάς των ποιγγάνων. ZINA.—Πολύ όμορφο μαχαίρι. 'Η λαβή του είναι όλη σκεπασμένη με κόκκινα πετρώδια. Για να τ'ο ιδώ από κοντά... (Τό παίρνει από τ'ή ζώνη του Μάρκου και πριν εκείνος προφτάσει να την έμποδίσω, χτυπάει πολλές φορές και κομματιάζει τ'ο πρόσωπό της).

ΜΑΡΚΟΣ.—Zina!... Zina!... Τι έκανε; ZINA. (με τ'ο πρόσωπο παραμορφωμένο, κατακτωμένο).—Δεν είμαι πια όμορφη. Δεν είμαι πια πολύ όμορφη. Κι' όταν θα κλείσουν ή πληγές, τ'ο πρόσωπό μου θα είναι γεμάτο σημάδια. Και δεν θα με κυττάξω πια κανείς, κανείς άλλος εκτός από σένα... Και τώρα!... Μ' αγαπάς τώρα, Μάρκο; Πιστεύεις στη μεγάλη μου αγάτη, αγαπημένη μου;

('Ο Μάρκος την παίρνει στην άγκυλιά του και φιλεί άπελιωμένα τ'ο καταπληγωμένο και ιατωμένο της πρόσωπο).

ZINA.—Με θέλεις λοιπόν; Με πιστεύεις; Μ' αγαπάς; Με θές γιά γυναίκα σου; ΜΑΡΚΟΣ.— Ναί... Ναί... Συγχώρασέ με, Zina... Λατρεία μου, ψυχή μου!... Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπούσα πάντα... Θά σ' αγαπώ πάντα!...

ΒΛΑΜΙΚΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

'Εγώ, δεν έπινα, τ' αδέραφι, καί πλάγιαζα νωρίς-νωρίς, μά τώρα όποιος με βλέπει, γνέφει: νά! ο Ξενύχτης, νά! ο περκής...

Μά εκείνη άδιαφορούσε λοτήρια που άδειάζα σωρό, καί στη θυσία μου γελούσε, σάν νάινα τάχα νέρό...

Σπίτι, κρεβάτι, ρούχα, στρώμα, δικά μου ή Ξένα, νά χαρώ, τάχα στο καπελιό κι' ακόμα νά ξεδιψάσω δεν μπορώ!

Και στο τραγουδι μου, τ'ο βράδι, που πάθανε όλη ή γειτονιά κι' άγγιξε την ψυχή σά χάδι, δεν τώννοιωθε τ' όμορφονιά!

Και τ'ο λημέρι μου είχα στήσει στο παραθύρι της καρδιάς, μπας και με δει και μ' αγαπήσει, στοιπ' και σκνίλα άπ' τ'ο κρασί.

Και τώρα τί μπορώ να κάνω και πότρω να κάνω τί; Τί μ' όφρειλι και να πεθάνω άφρόδεν θα με κλών' αυτή;

ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ

Τ' άνωμαλα τ'α γούστα σου άσε, ρε μυστηρία, καί μάκρυνε τ'ή φούστα σου πριν γίνει φασαρία!

Νά μου γυρνάς, παράτησε, με σάνταλα, ρε Φρόνη, καί τ'ο ποδάρι κράτησε στο τίμιο σκαρπίνι.

'Αφησε τις έπισκεψεις καί κάτι μούρες σοφία, πώς στίπλων καί τ'ο πιστεύεις; πόδ' δέ σου πάει ή σκοτεινιά...

Γύρσε στο λημέρι σου καί Ξέλασε τ'ή ρομφαία κι' έλα να βρής τ'ο ταίρι σου στην τμημένη Τρούμπα.

Κι' αϊτού τώρα που βρίζαν να σέ λανασάρον τάχα, φράνεται μωριστήριαν κομπόδεμα μονάχα...

ΦΕΖΙΛΙΚΙΑ

Ρεβίλι μ' έβανες μοσφι, με τόν 'Αντρίκο τ'ο Στραφό, καί την παρσία στου Ψερφι, δεν έχο μούτρα καί να κυττώ...

'Ο πανηγύρις 'Αγγελής, —ποδ' είχε γιά τ'α με να πη— τερνά καί ρίχτει κατά γής τ'α μούτρα τάχα από ντροπή!

Γιά λόγου σου, όμορφονιά, άγνωστο καί γνωστό μιλούν, στου 'Αη Δημήτρη τ'ή γυνιά είδαν, λέει, να σέ φιλούν...

'Ορθά στο λέω καί πιστωτικά, να ζήσης λέει πως δέ μπορείς, να ξομολογήσουν βιαστικά κι' έλα με θάρρος να με βρής!

Μή μοιφθείς μ' άναρνήλιτά κι' ούτε με παρακαλέτά... Δεν ήξερες να αγαπάς, κίττα λέδένικα να λές!...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Είπα να μη σε συχωρήσω, είπα να μη σε ματαδώ, κι' όμως τ'ο λόγο πήρα πίσω, γιατί μακρυνά σου δέ μπορώ...

Και νά!... σάν έπεσε τ'ο βράδι στην πλάσι μελαγχολικό, πόθησα τ' άπαλό σου χάδι κι' ήφα τ'ο κούμα σου ελαφρό.

Και σύφθηκα ταπεινωμένος στη μαγεμένη σου αλλη καί ζήτησα γονατισμένος συγχώρη άπ' την άμωρολή!

Ξέρω που ο κόσμος θ' άναφείρη γιά την κατάντια μου πολλά, μά ο κόσμος δεν μπορεί να Ξέρη τ'ή δίνικιά σου στα φίλιά!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΕΓΩΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤ'ΕΡ

Χαρακτηριστικό τής κομπορημοσύνης καί τής μεγάλης ιδέας — δικαιολογημένα ίσως — που έφερε γιά τόν έαυτό του ο πρώην Κάτ-ερ Γουλιέλμος, είναι καί τ'ο παρακάτω ανέκδοτο.

'Επρόκειτο κάποτε να ταξιδεύη στην 'Αμερική, αλλά τόν άνησυχούσε πολύ ή σκέπη ποδ' θα τόν άντικαθίστούσε στη Γερμανία κατά τ'ο διάστημα τής μηριαίας άπουσίας του. Την άνησυχία του αυτή έξεδήλωσε στον 'Αμερικανό πρεσβευτή, ο όποιος ετόλμησε να παρατηρήσει ότι ο άρχικαγκελάριος Μπέτριαν Χόλδερμαν ήταν άξιος και ίκανός ν' αντικαταστήσει την Αϊτού Μεγαλειότητα.

—'Ο άρχικαγκελάριός μου, είπατε; ρώτησε ο Γουλιέλμος, χαμογελώντας. Μά αυτός δεν είναι παρά ένας άπλος έτερόφωτος πλανήτης, που δέχεται τ'ο φώς από μένα... 'Αφαιρέσατε τόν τόν ήλιο και θα τόν δήτε άμέσως να σκοτεινιάξη. Κόκκαλο ο 'Αμερικανός πρεσβευτής.

